

॥ ਅਧਿਆਇ-36 ॥

ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਕਥਾਵਾਂ : 1. ਗੋਆ ਦੇ ਦੋ ਸੱਜਣ 2. ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਔਰੰਗਾਬਾਦਕਰ

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਗੋਆ ਦੇ ਦੋ ਸੱਜਣਾਂ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਔਰੰਗਾਬਾਦਕਰ ਦੀਆਂ ਅਦਭੁਤ ਕਥਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ।

ਇਕ ਵਾਰ ਗੋਆ ਤੋਂ ਦੋ ਸੱਜਣ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂਬਾਬਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹੀ ਆਏ ਸੀ, ਫੇਰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਹੀ ਬੰਦੇ ਕੋਲੋਂ ਪੰਦਰਾ ਰੁਪਏ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਮੰਗੀ, ਜਿਹੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਦਰ ਨਾਲ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਦੂਜਾ ਬੰਦਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ 35 ਰੁਪਏ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਦੇਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸਦੀ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਨਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ਾਮਾ ਵੀ ਉਥੇ ਹਾਜ਼ਰ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਦੇਵਾ! ਇਹ ਕੀ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹੀ ਤਾਂ ਆਏ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦੀ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਭੇਟ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਇਹ ਵਿਤਕਰਾ ਕਿਉ?” ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ, “ਸ਼ਾਮਾ! ਤੂੰ ਨਾਦਾਨ ਹੈਂ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਕਦੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਮਸਜਿਦਮਾਈ ਹੀ ਆਪਣਾ ਕਰਜ਼ਾ ਮੰਗਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਆਪਣਾ ਕਰਜ਼ਾ ਉਤਾਰ ਕੇ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਘਰ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਫਿਕਰ ਹੋਏ? ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਦਾ ਆਜ਼ਾਦ ਹਾਂ। ਕਰਜ਼ਾ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਅਤੇ ਹਤਿਆ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਪਛਤਾਵਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਸੱਜਣ ਗਰੀਬ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਈਸ਼ਵਰ ਕੋਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਰਪਣ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 15 ਰੁਪਏ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਇਕ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਫੇਰ ਲਗਾਤਾਰ ਉਨਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ 30,60, 100, 200 ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿਚ 700 ਰੁਪਏ ਤਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਹੋ ਗਈ। ਪਰ ਧਨ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਇਹ ਆਪਣਾ ਵਚਨ ਭੁੱਲ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੇ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਥੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਚੰਗਾ ਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸਿਰਫ਼ 15 ਰੁਪਏ ਹੀ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਮੰਗੀ, ਜਿਹੜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਸੀ।”

“ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਫਿਰਦੇ-ਫਿਰਦੇ ਮੈਂ ਇਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੁੰਦਰ ਮਹਿਲ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦਲਾਨ ਵਿਚ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਲਗਾ। ਉਸ ਮਹਿਲ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਵਾਮੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮੁਨਾਸਿਬ ਸਵਾਗਤ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਵਧੀਆ ਸੁਆਦ ਭੋਜਨ ਖਾਣ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਭੋਜਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਲਮਾਰੀ ਦੇ ਕੋਲ ਇਕ ਸਾਫ਼ ਥਾਂ ਸੌਣ ਦੇ ਲਈ ਦੱਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਥੇ ਹੀ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗੂੜੀ ਨੀਂਦ ਵਿਚ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪੱਥਰ ਖਿਸਕਾ ਕੇ ਕੰਧ ਵਿਚ ਸੋਧ ਲਾਈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਖੀਸਾ ਕੱਟ ਲਿਆ। ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਉਠਣ 'ਤੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ 30 ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਬੜੀ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿਚ ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਕੇ ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਸਿਰਫ ਨੌਟ ਹੀ ਨੌਟ ਚੁਰਾ ਲਏ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਖਾਣਾ-ਪੀਣਾ ਕੁਝ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਾ ਲਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਕ ਪਖਵਾੜੇ ਤੱਕ ਦਲਾਨ ਵਿਚ ਹੀ ਬੈਠੇ-ਬੈਠੇ ਚੋਰੀ ਦਾ ਦੁੱਖ ਮਨਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 15 ਦਿਨ ਬੀਤਣ 'ਤੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਕ ਫਕੀਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਰੋਂਦੇ ਦੇਖਕੇ ਮੇਰੇ ਰੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁਛਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕਹਿਣ ਮੁਤਾਬਿਕ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਚੋਰੀ ਹੋਇਆ ਧਨ ਵਾਪਸ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ। ਮੈਂ ਇਕ ਫਕੀਰ ਦਾ ਪਤਾ ਤੈਨੂੰ ਦਸ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਜਾਓ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡਾ ਧਨ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਨ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਕ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ ਭੋਜਨ ਤਿਆਗ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਉਸ ਫਕੀਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਮੰਨ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਚੋਰੀ ਹੋਇਆ ਧਨ ਮਿਲ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਆਇਆ, ਜਿਥੇ ਇਕ ਜਗਾਜ਼ ਖੜਾ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨਾਲ ਖੱਚਾਖੱਚ ਭਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ ਉਥੇ ਇਕ ਦਿਆਲੂ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਚਪੜਾਸੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਥਾਂ ਮਿਲ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਮਸਜਿਦ ਮਾਈ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ।

ਕਥਾ ਖਤਮ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਤਾਂ ਸ਼ਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਕਰਾਇਆ। ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਸ਼ਾਮ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਬਾਬਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬੜੀ ਹੀ ਅਜੀਬ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੀ ਸਮੁੰਦਰ ਵਲ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ 30 ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਵੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਰਕਮ ਚੋਰੀ ਗਈ ਅਤੇ ਨਾ ਵਾਪਸ ਆਈ।” ਫੇਰ ਸ਼ਾਮ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿ, “ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਵਿਚ ਆਇਆ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਸੀ?” ਦੋਵੇਂ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਦਾ ਗੱਲਾ ਭਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅਥਰੂਆਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਂ

ਵੱਗਣ ਲਗੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੋਂਦੇ-ਰੋਂਦੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, “ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ, ਬੇਅੰਤ ਅਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਹਨ। ਜਿਹੜੀ ਕਥਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਣਾਈ ਹੈ, ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਡੀ ਹੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ‘ਤੇ ਬੀਤ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਹਾਨ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ? ਭੋਜਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵਿਸਥਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ।”

ਭੋਜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਨ ਖਾਂਧੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ—

ਘਾਟ ਵਿਚ ਇਕ ਪਹਾੜੀ ਥਾਂ ‘ਤੇ ਸਾਡਾ ਘਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦੇ ਲਈ ਨੌਕਰੀ ਲਭਣ ਗੋਆ ਆਇਆ ਸੀ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਭਗਵਾਨ ਦਤਾਤ੍ਰੇਯ ਨੂੰ ਵਚਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਵਾਂਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਪੰਦਰਾਂ ਰੁਪਏ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਉਨਤੀ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਵਚਨ ਬਿਲਕੁਲ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਾਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਰੁਪਏ ਵਸੂਲ ਕਰ ਲਏ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਇਸ ਨੂੰ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਨਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਇਕ ਪੁਰਾਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੋਂ ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਅੱਜ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਅਸਲ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਗਣ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਉਨਤੀ ਵਿਚ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟ ਸਮਝਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਜਾਲ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਬਚਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਭਗਤ ਮਹਾਲਸਾਪਤਿ ਇਸ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਹਨ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਸੀ ਅਤੇ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਦੇ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਪੈਸਾ ਮੰਗਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਦਕਸ਼ਿਣਾ ਵਿੱਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਇਕ ਦਿਆਲੂ ਵਪਾਰੀ ਹੰਸਰਾਜ ਨੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਹੀ ਇਕ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਮਹਾਲਸਾਪਤਿ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ।

ਹੁਣ ਦੂਜਾ ਮਹਿਮਾਨ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣ ਲਗਾ। “ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਸੋਈਆ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਪਿੱਛਲੇ 35 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬੁਰੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਦਿਲ ਬਦਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਰੁਪਏ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਏ। ਮੇਰੀ ਅਲਮਾਰੀ ਕੰਧ ਵਿਚ ਲਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਅਸੀਂ ਲੋਕ ਗੂੜੀ ਨੀਂਦ ਵਿਚ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਪਿੱਛੋਂ ਪੱਥਰ ਹਟਾ ਕੇ ਮੇਰੇ 30 ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏਆ ਦੇ ਨੋਟ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਏ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਇਹ ਠੀਕ-ਠੀਕ ਧਨ-ਰਾਸ਼ੀ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲਗ ਗਈ? ਮੈਂ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਰੋਂਦਾ ਅਤੇ ਦੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਉਮੀਦ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਬਰਾਂਡੇ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਕ ਫਕੀਰ ਨੇ ਮੇਰੀ ਹਾਲਤ ਦੇਖ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁਛਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦਸਿਆ ਕਿ ਕੋਪਰਗਾਂਵ ਤਲੁਕੇ ਦੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂਬਾਬਾ ਨਾਂਅ ਦੇ ਇਕ ਔਲੀਆ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਚਨ ਦਿਉ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦਾ ਭੋਜਨ ਪਦਾਰਥ ਤਿਆਗ ਕੇ, ਦਿਲ ਵਿਚ ਆਖੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤਕ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾ ਕਰ ਲਵਾਂ, ਉਸ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਖਾਵਾਂਗਾ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਚੋਲ ਖਾਣੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵਚਨ ਦਿੱਤਾ, “ਬਾਬਾ! ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਧਨ ਰਾਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਉਦੋਂ ਤਕ ਚੋਲ ਨਹੀਂ ਖਾਵਾਂਗਾ।” ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਪ ਹੀ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਧਨ ਰਾਸ਼ੀ ਵਾਪਸ ਕਰਕੇ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਤ ਮਾਰੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰੀ ਪੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰੋ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਭ ਠੀਕ ਠਾਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਸ ਫਕੀਰ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਪਹੁੰਚਾਈ ਸੀ, ਉਹ ਫਕੀਰ ਮੇਰੇ ਦੇਖਣ ਵਿਚ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂਬਾਬਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਫਕੀਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਬੜੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਫਕੀਰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਸਾਈਂਬਾਬਾ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਦਦ ਕੀਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 35 ਰੁਪਏ ਦਾ ਲਾਲਚ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਉਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਉਨਤੀ ਦੇ ਰਾਹ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।”

“ਜਦੋਂ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਰਾਸ਼ੀ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਲ ਗਈ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ ਨਾ ਰਿਹਾ। ਮੇਰੀ ਅਕਲ ਭਰਮ 'ਚ ਪੈ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਵਚਨ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਇਕ ਸ਼ਾਮ ਮੈਂ ਸਾਈਂਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਦੇਖਿਆ। ਉਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਿਰਡੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਵਚਨ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ। ਮੈਂ ਗੋਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਇਕ ਸਟੀਮਰ 'ਚ ਬੈਠ ਕੇ ਬੰਬਈ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਪੁੱਜਾ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਟੀਮਰ ਖਚਾਖਚ ਭਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਚ ਬਿਲਕੁਲ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੈਪਟਨ ਨੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਚੜ੍ਹਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਇਕ ਅਣਜਾਣ ਚਪੜਾਸੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਟੀਮਰ ਵਿਚ ਬੈਠਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮਿਲ ਗਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਬਈ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਫੇਰ ਰੇਲਗੱਡੀ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਇਥੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਅਤੇ ਸਰਵਵਿਦਿਤ ਹੋਣ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਤਾਂ, ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਸਾਡਾ ਘਰ? ਸਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਡੀ ਚੋਰੀ ਗਈ ਰਕਮ ਵਾਪਸ ਦਵਾ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਥੇ ਖਿੱਚ ਕੇ ਲਿਆਏ।

। ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਲਈ ਦਤ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਾਈ ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਵਿਚ ਥਾਂ ਦੁਆਈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਥੇ ਲਿਆ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸਰਵਵਿਆਪਕਤਾ ਅਤੇ ਸਰਵਵਿਦਿਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਇਆ।”

ਸ਼ੋਲਾਪੁਰ ਦੇ ਸਖਾਰਾਮ ਔਰੰਗਾਬਾਦਕਰ ਦੀ ਪਤਨੀ 27 ਸਾਲ ਦੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਬੇਔਲਾਦ ਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਔਲਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਲਈ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖਣਾ ਸੁਖੀਆਂ, ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਨਾਉਮੀਦ ਹੋ ਕੇ ਆਖਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਤਰਏ ਪੁਤਰ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਵਾਨਾਥ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆਈ ਅਤੇ ਉਥੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਰੁਕੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਦੇਖਦੀ। ਉਸ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਕੇ ਔਲਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਕੋਈ ਸਹੀ ਮੌਕਾ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾ ਲੱਗ ਸਕਿਆ। ਅੰਤ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ, “ਜਦੋਂ ਬਾਬਾ ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ ਹੋਣ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਦੇਣਾ।” ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, “ਬਾਬਾ ਦਾ ਤਾਂ ਖੁਲ੍ਹਾ ਦਰਬਾਰ ਹੈ। ਫੇਰ ਵੀ ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਹੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ, ਪਰ ਯਸ਼ ਦੇਣਾ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਹੀ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹੈ। ਭੋਜਨ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਨਾਰੀਅਲ ਅਤੇ ਅਗਰਬਤੀ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠਣਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਖੜੀ ਹੋ ਜਾਣਾ।” ਇਕ ਦਿਨ ਭੋਜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਮਾ ਬਾਬਾ ਦੇ ਗਿਲੇ ਹੱਥ ਤੋਲੀਏ ਨਾਲ ਪੁੰਝ ਰਹੇ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਚੁੰਢੀ ਵੱਢ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਸ਼ਾਮਾ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ, “ਦੇਵਾ! ਇਹ ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਚੁੰਢੀ ਵੱਢੋ? ਮੈਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਦੇਵ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਚਰਣ ਕਰੇ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਆਸਰੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਇਹੀ ਸਾਡੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦਾ ਫਲ ਹੈ?” ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਰੇ! ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ 72 ਜਨਮਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਤਕ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਫੇਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਛੋਹ ਦਾ ਬੁਰਾ ਕਿਉਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ?” ਸ਼ਾਮਾ ਬੋਲੇ ਕਿ, “ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੇਵ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਿਹੜਾ ਸਾਨੂੰ ਸਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ ਨਵੀਂ-ਨਵੀਂ ਮਠਿਆਈ ਖਾਣ ਲਈ ਦੇਵੇ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਸਵਰਗ ਆਦਿ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਜਾਗਦਾ ਰਹੇ, ਇਹੀ ਮੇਰੀ ਕਾਮਨਾ ਹੈ।” ਉਦੋਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲੇ ਕਿ “ਹਾਂ, ਸੱਚਮੁਚ ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਇਥੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਲਣ ਅਤੇ ਪੇਟ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਹੈ।” ਜਦੋਂ ਬਾਬਾ ਆਪਣੀ ਗੱਦੀ 'ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।

ਉਸ ਨੇ ਉਪਰ ਆ ਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਰੀਅਲ ਅਤੇ ਧੂਪਬੱਤੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਨਾਰੀਅਲ ਹਿਲਾ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਸੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖੜਕਦਾ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸ਼ਾਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ, “ਇਹ ਤਾਂ ਹਿਲਦਾ ਹੈ। ਸੁਣੋ, ਇਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ?” ਤਾਂ ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਕਿਹਾ ਕਿ, “ਇਹ ਬਾਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਠੀਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਵੀ ਬੱਚਾ ਗੁੜ ਗੁੜ ਕਰੇ, ਇਸ ਲਈ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਨਾਲ ਇਹ ਨਾਰੀਅਲ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦਿਉ।” ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਬੋਲੇ ਕਿ, “ਕੀ ਨਾਰੀਅਲ ਨਾਲ ਵੀ ਔਲਾਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਲੋਕ ਕਿੰਨੇ ਮੂਰਖ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਘੜਦੇ ਹਨ।” ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, “ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਚਨਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਜਾਣੂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸ ਬਾਈ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਤਾਂਤਾ ਲਗ ਜਾਏਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਟਾਲ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਤੱਕ ਗੱਲਬਾਤ ਚਲਦੀ ਰਹੀ। ਬਾਬਾ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਨਾਰੀਅਲ ਤੋੜਨ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਾਮਾ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਇਹੀ ਜ਼ਿਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਬਾਬਾ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਬਾਈ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣ। ਆਖੀਰ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਨੇ ਆਖ ਦਿੱਤਾ ਕਿ, “ਇਸ ਨੂੰ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਏਗੀ।” ਤਾਂ ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ, “ਕਦੋਂ ਤਕ?” ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ, “12 ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ।” ਹੁਣ ਨਾਰੀਅਲ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਟੋਟੇ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਇਕ ਹਿਸਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ।

ਉਦੋਂ ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਉਸ ਬਾਈ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ, “ਪਿਆਰੀ ਭੈਣ! ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਚਨਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹ ਹੋ। ਜੇ 12 ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਔਲਾਦ ਨਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਦੇਵ ਦੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਹੀ ਨਾਰੀਅਲ ਤੋੜਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚ ਫੇਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਧਵ ਨਹੀਂ ਆਖਾਂਗਾ। ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਮੈਂ ਆਖ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਏਗੀ।

ਇਕ ਸਾਲ ਵਿਚ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਤਰ ਰਤਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਈ। ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕੀਤਾ ਅਭਾਰੀ ਪਿਤਾ (ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਔਰੰਗਾਬਾਦਕਰ) ਨੇ ਪੰਜ ਸੌ ਰੁਪਏ ਭੇਟ ਕੀਤੇ, ਜਿਹੜੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਘੋੜੇ ਸ਼ਾਮਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਛੱਤ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਆਏ।

